

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

22. října 2020 *

„Řízení o předběžné otázce – Sbližování právních předpisů – Ochranné známky – Směrnice 2008/95/ES – Článek 12 odst. 1 – Skutečné užívání ochranné známky – Důkazní břemeno – Článek 13 – Důkaz o užívání ‚pro část výrobků nebo služeb‘ – Ochranná známka označující model automobilu, jehož výroba byla ukončena – Užívání ochranné známky pro náhradní díly, jakož i pro služby související s tímto modelem – Užívání ochranné známky pro ojetá vozidla – Článek 351 SFEU – Úmluva mezi Spolkovou republikou Německo a Švýcarskou konfederací – Vzájemná ochrana patentů, průmyslových vzorů, modelů a známek“

Ve spojených věcech C-720/18 a C-721/18,

jejichž předmětem jsou dvě žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podané rozhodnutími Oberlandesgericht Düsseldorf (Vrchní zemský soud v Düsseldorfu, Německo) ze dne 8. listopadu 2018, došlými Soudnímu dvoru dne 16. listopadu 2018, v řízeních

Ferrari SpA

proti

DU

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení M. Vilaras (zpravodaj), předseda senátu, N. Piçarra, D. Šváby, S. Rodin a K. Jürimäe, soudci,
generální advokát: E. Tančev,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Ferrari SpA R. Panschem, S. Klopschinskim, A. Sabellekem a H. Hilgem, Rechtsanwälte,
- za DU M. Krogmannem, Rechtsanwalt,
- za Evropskou komisi É. Gippini Fournierem a W. Möllsem, jakož i M. Šimerdovou, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

* Jednací jazyk: němčina.

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu čl. 12 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES ze dne 22. října 2008, kterou se sblížují právní předpisy členských států o ochranných známkách (Úř. věst. 2008, L 299, s. 25).
- 2 Tyto žádosti byly podány v rámci dvou sporů mezi společnostmi Ferrari SpA a DU týkajících se toho, že z důvodu nedostatku skutečného užívání byly vymazány dvě ochranné známky, jejichž majitelkou je společnost Ferrari.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 6 a 10 odůvodnění směrnice 2008/95 zněly následovně:

„(6) Členské státy by si měly podržet úplnou volnost v úpravě procesních ustanovení o zápisu, zrušení a neplatnosti ochranných známek získaných zápisem. Mohou například stanovit formu řízení ve věcech zápisu a neplatnosti, rozhodnout, zda starší práva musí být uplatněna v řízení o zápisu nebo v řízení o neplatnosti nebo v obou řízeních, a upravit řízení o námitkách či průzkumové řízení z úřední povinnosti, popřípadě oboje, v případě, že starší práva mohou být uplatněna v řízení o zápisu. Členské státy by si měly ponechat možnost upravit účinky zrušení nebo neplatnosti ochranných známek.

[...]

(10) Pro usnadnění volného pohybu výrobků a služeb je prvořadě zajistit, aby zapsané ochranné známky požívaly podle právních předpisů všech členských států stejné ochrany. To však nebrání členským státům poskytnout širší ochranu ochranným známkám, které získaly dobré jméno.“

- 4 Článek 7 této směrnice, nadepsaný „Vyčerpání práv z ochranné známky“, v odst. 1 stanovil:

„Ochranná známka neopravňuje majitele, aby zakázal její užívání pro výrobky, které byly pod touto ochrannou známkou uvedeny majitelem nebo s jeho souhlasem na trh v [Evropské unii].“

- 5 Článek 10 uvedené směrnice, nadepsaný „Užívání ochranných známek“, v odst. 1 prvním pododstavci stanovil:

„Jestliže majitel bez řádného důvodu během období pěti let ode dne, kdy skončilo řízení o přihlášce, ochrannou známkou skutečně neužíval v dotčeném členském státě pro výrobky či služby, pro které byla zapsána, nebo toto užívání přerušil na nepřetržité období pěti let, podléhá ochranná známka sankcím stanoveným touto směrnicí.“

- 6 Článek 12 téže směrnice, nadepsaný „Důvody zrušení“, v odst. 1 stanovil:

„Majitel ochranné známky může být zbaven svých práv, jestliže bez řádného důvodu po nepřetržitou dobu pěti let ochrannou známkou skutečně neužíval v [dotčeném] členském státě pro výrobky či služby, pro které byla zapsána.

Nikdo však nemůže žádat, aby byl majitel ochranné známky zbaven svých práv, jestliže v době mezi uplynutím pětiletého období a podáním návrhu na zrušení bylo započato se skutečným užíváním ochranné známky nebo se v něm pokračovalo.

K započetí užívání nebo k jeho pokračování, k němuž došlo během období tří měsíců před podáním návrhu na zrušení, přičemž tato lhůta začíná běžet nejdříve po uplynutí období pěti let nepřetržitého neužívání, se však nepřihlíží, pokud byly přípravy k započetí nebo pokračování v užívání podniknuty až poté, co se majitel dozvěděl, že může být podán návrh na zrušení.“

- 7 Článek 13 směrnice 2008/95, nadepsaný „Důvody zamítnutí, zrušení nebo neplatnosti vztahující se pouze k některým výrobkům nebo službám“, stanovil:

„Existují-li důvody zamítnutí, zrušení nebo neplatnosti ochranné známky jen pro část výrobků nebo služeb, pro něž byla ochranná známka zapsána nebo přihlášena, týká se zamítnutí přihlášky nebo zrušení či neplatnost ochranné známky pouze těchto výrobků nebo služeb.“

Německé právo

- 8 Ustanovení § 26 Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen (Markengesetz) (zákon o ochraně ochranných známek a jiných označení s rozlišovací způsobilostí) ze dne 25. října 1994 (BGBl. 1994 I, s. 3082) (dále jen „zákon o ochranných známkách“), nadepsaného „Užívání ochranné známky“, stanoví:

„(1) Závisí-li výkon práv vyplývajících ze zapsané ochranné známky nebo zachování jejího zápisu na skutečnosti, že byla ochranná známka užívána, musí ji její majitel v tuzemsku skutečně užívat pro výrobky nebo služby, pro něž je zapsána, ledaže pro neužívání existují řádné důvody.

(2) Užívání ochranné známky se souhlasem majitele se považuje za užívání majitelem.

(3) Za užívání zapsané ochranné známky se považuje rovněž užívání ochranné známky v podobě, která se liší od podoby, v jaké byla zapsána, za podmínky, že rozdíly nemění rozlišovací způsobilost ochranné známky. První věta se použije i v případě, že je ochranná známka zapsána v podobě, v jaké byla užívána.

(4) Za užívání v tuzemsku se považuje také umístění ochranné známky na výrobky nebo jejich vnější úpravu či obal v tuzemsku, jsou-li výrobky určeny výhradně pro vývoz.

(5) Je-li vyžadováno užívání ochranné známky během pěti let od okamžiku jejího zápisu, použije se v případech, v nichž byly proti zápisu ochranné známky podány námitky, namísto okamžiku zápisu okamžik ukončení námitkového řízení.“

- 9 Ustanovení § 49 zákona o ochranných známkách, nadepsaného „Zrušení“, stanoví:

(1) Zápis ochranné známky se na návrh vymaže z rejstříku z důvodu zrušení, pokud ochranná známka nebyla po dni zápisu po nepřetržitou dobu pěti let užívána podle § 26. Zrušení ochranné známky se však nelze domáhat, jestliže v době mezi uplynutím uvedeného období a podáním návrhu na zrušení bylo započato s užíváním ochranné známky podle § 26 nebo se v něm pokračovalo. K započetí užívání nebo k jeho pokračování, k němuž došlo během období tří měsíců před podáním návrhu na zrušení, přičemž tato lhůta začíná běžet po uplynutí období pěti let nepřetržitého neužívání, se nepřihlíží, pokud byly přípravy k započetí nebo pokračování v užívání podniknuty až poté, co se majitel dozvěděl, že může být podán návrh na zrušení. [...]

[...]

(3) Existuje-li důvod zrušení jen pro část výrobků nebo služeb, pro něž byla ochranná známka zapsána, zápis se zruší pouze ve vztahu k těmto výrobkům nebo službám.“

- 10 Ustanovení § 115 zákona o ochranných známkách, nadepsaného „Pozdější odejmutí ochrany“, zní následovně:

„(1) Namísto návrhu nebo žaloby na výmaz ochranné známky z důvodu zrušení (§ 49) [...] se u mezinárodně zapsaných ochranných známek použije návrh nebo žaloba na odejmutí ochrany.

(2) Je-li podán návrh na odejmutí ochrany podle § 49 odst. 1 z důvodu neužívání, použije se namísto dne zápisu do vnitrostátního rejstříku

1. den, kdy bylo Mezinárodní kanceláři Světové organizace duševního vlastnictví doručeno oznámení o poskytnutí ochrany, nebo
2. den, kdy uplynula lhůta podle čl. 5 odst. 2 Madridské dohody o ochranných známkách, anebo pokud v okamžiku uplynutí této lhůty dosud nebylo doručeno oznámení podle bodu 1, ani oznámení o předběžném odepření ochrany.“

- 11 Ustanovení § 124 zákona o ochranných známkách, nadepsaného „Použití *per analogiam* předpisů o účincích mezinárodních ochranných známek zapsaných podle Madridské dohody o ochranných známkách“, stanoví:

„Ustanovení §§ 112 až 117 se použijí *mutatis mutandis* na mezinárodní zapsané ochranné známky, jejichž ochrana byla podle článku 3 protokolu k Madridské dohodě rozšířena na Spolkovou republiku Německo, přičemž odpovídající ustanovení protokolu k Madridské dohodě nahrazují ustanovení Madridské dohody uvedené v §§ 112 až 117.“

Úmluva z roku 1892

- 12 Článek 5 odst. 1 úmluvy mezi Švýcarskem a Německem o vzájemné ochraně patentů, průmyslových vzorů, modelů a známek, podepsané v Berlíně dne 13. dubna 1892, ve znění změn a doplňků (dále jen „úmluva z roku 1892“), stanoví, že škodlivé účinky, které podle právních předpisů smluvních stran vyplývají ze skutečnosti, že tovární nebo obchodní známka nebyla použita v určité lhůtě, nenastanou, jestliže k použití došlo na území druhé strany.

Skutkový základ sporů v původních řízeních a předběžné otázky

- 13 Společnost Ferrari je majitelkou následující ochranné známky:

- 14 Tato ochranná známka byla zapsána dne 22. července 1987 u Světové organizace duševního vlastnictví jakožto mezinárodní ochranná známka č. 515 107 pro následující výrobky, náležející do třídy 12 ve smyslu Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957, ve znění změn a doplňků:

„Vozidla; zařízení umožňující pohyb po zemi, ve vzduchu či po vodě, zejména automobily a jejich součásti.“

- 15 Tatáž ochranná známka byla zapsána dne 7. května 1990 rovněž u Deutsches Patent- und Markenamt (německý úřad pro patenty a ochranné známky, Německo) jakožto ochranná známka č. 11158448 pro následující výrobky třídy 12:

„Pozemní vozidla, letecké a vodní dopravní prostředky, jakož i jejich součásti; motory pro pozemní vozidla; součásti vozidel, a sice odtahové tyče, nosiče zavazadel, nosiče lyží, blatníky, sněhové řetězy, deflektory vzduchu, opěrky hlavy, bezpečnostní pásy, dětské bezpečnostní sedačky.“

- 16 Vzhledem k tomu, že Landgericht Düsseldorf (zemský soud v Düsseldorfu, Německo) nařídil, že obě ochranné známky společnosti Ferrari uvedené v bodech 14 a 15 tohoto rozsudku (dále jen společně „sporné ochranné známky“) budou vymazány z rejstříku z důvodu zrušení s ohledem na to, že společnost Ferrari po nepřetržitou dobu pěti let tyto ochranné známky v Německu a ve Švýcarsku skutečně neužívala pro výrobky, pro které byly tyto ochranné známky zapsány, společnost Ferrari podala proti rozhodnutím tohoto soudu odvolání u Oberlandesgericht Düsseldorf (Vrchní zemský soud v Düsseldorfu, Německo).
- 17 Předkládající soud uvádí, že společnost Ferrari od roku 1984 do roku 1991 uváděla na trh model sportovního vozu pod názvem „Testarossa“, jakož i do roku 1996 modely 512 TR a F512 M, které jej nahradily. V průběhu roku 2014 společnost Ferrari vyrobila jediný exemplář modelu „Ferrari F12 TRS“. Z údajů poskytnutých předkládajícím soudem vyplývá, že během období relevantního pro posouzení užívání sporných ochranných známek společnost Ferrari posledně uvedené ochranné známky používala k identifikaci náhradních dílů a příslušenství pro velmi drahé luxusní sportovní vozy, které byly dříve uváděny na trhy pod těmito ochrannými známkami.
- 18 Předkládající soud, který měl za to, že k tomu, aby bylo užívání ochranné známky skutečné, nemusí být vždy významné, a zohlednil rovněž skutečnost, že společnost Ferrari používala sporné ochranné známky pro drahé sportovní vozy, které se typicky vyrábějí pouze v omezeném počtu, nesdílí stanovisko soudu prvního stupně, podle něhož rozsah užívání uplatněného společností Ferrari nestačí k prokázání skutečného užívání těchto ochranných známek.
- 19 Podle předkládajícího soudu je však pochybné, zda je třeba zohlednit takové zvláštnosti v případě sporných ochranných známek, jelikož tyto ochranné známky byly zapsány nikoli pro drahé luxusní sportovní vozy, ale obecně pro automobily a jejich součásti. Předkládající soud má za to, že pokud by bylo třeba zkoumat, zda sporné ochranné známky byly na masovém trhu s automobily a jejich součástmi skutečně užívány, bylo by třeba bez dalšího dospět k závěru, že k takovému užívání nedošlo.
- 20 Předkládající soud dodává, že společnost Ferrari uvádí, že po provedení kontrol opětovně prodávala ojetá vozidla označená spornými ochrannými známkami. Soud prvního stupně měl za to, že to nepředstavuje nové užívání sporných ochranných známek, jelikož v návaznosti na první uvedení výrobků označených těmito ochrannými známkami na trh byla práva, která pro společnost Ferrari vyplývají z těchto ochranných známek, vyčerpána a tato společnost nemůže opětovný prodej těchto výrobků zakázat.
- 21 Vzhledem k tomu, že pojem „užívání způsobilé zajistit zachování práv souvisejících s ochrannou známkou“ nemůže mít širší rozsah než rozsah užívání, kterým je ochranná známka poškozena, úkony spojené s užíváním, které majitel této ochranné známky nemůže zakázat třetím osobám, nemohou podle soudu prvního stupně představovat užívání způsobilé zajistit zachování práv souvisejících s uvedenou ochrannou známkou. Společnost Ferrari uvedla, že prodej ojetých vozidel označených spornými ochrannými známkami implikuje, že znovu uzná dotčené vozidlo, a představuje tedy nové užívání způsobilé zajistit zachování práv souvisejících se spornými ochrannými známkami.

- 22 Předkládající soud dodává, že společnost Ferrari v rámci sporů v původních řízeních uvedla, že pro vozidla označená spornými ochrannými známkami poskytla náhradní díly a příslušenství a pro tato vozidla nabízela servisní služby. Předkládající soud v tomto ohledu uvádí, že soud prvního stupně konstatoval, že od roku 2011 do roku 2016 náhradní díly, které společnost Ferrari skutečně uvedla na trh pro vozidla označená spornými ochrannými známkami, vytvořily obrat ve výši přibližně 17 000 eur, což nepředstavuje užívání dostatečné pro zachování práv vyplývajících ze sporných ochranných známek. Je zajisté pravda, že na světě existuje pouze 7 000 exemplářů vozidel označených spornými ochrannými známkami. Tato skutečnost však sama o sobě nevysvětluje malé množství náhradních dílů uvedených na trh pod spornými ochrannými známkami.
- 23 Předkládající soud, který si je vědom judikatury vzešlé z rozsudku ze dne 11. března 2003, *Ansul* (C-40/01, EU:C:2003:145), poznamenává, že z „metodických pokynů týkajících se průzkumu ochranných známek Evropské unie“ (část C, oddíl 6, odstavec 2.8) Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO) vyplývá, že použití této judikatury musí zůstat výjimečné.
- 24 Předkládající soud dále uvádí, že spory v původních řízeních mají další zvláštnost, jelikož se sporné ochranné známky vztahují rovněž na součásti automobilů, takže důsledkem použití judikatury vzešlé z rozsudku ze dne 11. března 2003, *Ansul* (C-40/01, EU:C:2003:145) by bylo, že by se mělo za to, že užívání sporných ochranných známek pro součásti automobilů je užíváním těchto ochranných známek pro automobily, třebaže automobily nejsou pod uvedenými ochrannými známkami uváděny na trh již více než 25 let. Kromě toho vyvstává otázka, zda skutečné užívání ochranné známky může vyplývat ze skutečnosti, že její majitel i nadále poskytuje náhradní díly a nabízí služby pro výrobky uvedené na trh dříve pod touto ochrannou známkou, přičemž však posledně uvedenou ochrannou známkou pro označení těchto dílů nebo služeb nepoužívá.
- 25 Pokud jde o územní rozsah užívání vyžadovaného v čl. 12 odst. 1 směrnice 2008/95, předkládající soud připomíná, že toto ustanovení vyžaduje užívání uskutečněné „v [dotčeném] členském státě“. Předkládající soud, který odkazuje na rozsudek ze dne 12. prosince 2013, *Rivella International v. OHIM* (C-445/12 P, EU:C:2013:826, body 49 a 50), totiž konstatuje, že Soudní dvůr rozhodl, že užívání ochranné známky ve Švýcarsku neprokazuje skutečné užívání ochranné známky v Německu. Podle judikatury *Bundesgerichtshof* (Spolkový soudní dvůr, Německo) však úmluva z roku 1892 zůstává v platnosti a německé soudy ji musí uplatňovat s ohledem na článek 351 SFEU. Takové uplatnění by však mohlo vyvolat obtíže v případě německé ochranné známky, která i když by nemohla být vymazána z rejstříku na základě německého práva, by nemohla být uplatněna ani v rámci námitek za účelem zabránění zápisu ochranné známky Unie.
- 26 Konečně předkládající soud uvádí, že ve sporech v původních řízeních vyvstává rovněž otázka, který účastník řízení musí nést důkazní břemeno ohledně skutečného užívání ochranné známky. V souladu s německou judikaturou je třeba uplatnit obecné zásady občanskoprávního řízení, což znamená, že i v případě návrhu na zrušení z důvodu neužívání zapsané ochranné známky důkazní břemeno týkající se skutkových okolností, na nichž je tento návrh založen, nese navrhovatel, třebaže se jedná o takové negativní skutkové okolnosti, jako je neužívání ochranné známky.
- 27 Německá judikatura za účelem zohlednění toho, že navrhovatel v rámci návrhu na zrušení přesné okolnosti užívání ochranné známky často nezná, ukládá majiteli dotčené ochranné známky vedlejší břemeno úplně a podrobně popsat způsob, jakým ji užíval. Jakmile majitel ochranné známky toto břemeno unese, přísluší účastníkovi řízení, který podal návrh na výmaz této ochranné známky, aby tento popis vyvrátil.
- 28 Použití těchto zásad na spory v původních řízeních by umožnilo tyto spory vyřešit bez nařízení dokazování, jelikož společnost Ferrari popsala dostatečně podrobným způsobem úkony spojené s užíváním, které uskutečnila, a rovněž označila důkazy, zatímco DU se omezuje na zpochybnění tvrzení společnosti Ferrari, přičemž sám důkazy nepředkládá. Muselo by se mít tedy za to, že důkazní

břemeno neunesl. Naproti tomu pokud by posledně uvedené břemeno příslušelo společnosti Ferrari jakožto majitelce sporných ochranných známek, bylo by nezbytné přezkoumat důkazy předložené touto společností.

29 Za těchto podmínek se Oberlandesgericht Düsseldorf (Vrchní zemský soud v Düsseldorfu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky, které jsou totožné v obou věcech:

- „1) Je nutno za účelem určení, zda je užívání ochranné známky na základě své povahy a rozsahu skutečné ve smyslu čl. 12 odst. 1 směrnice 2008/95 [...], je-li ochranná známka zapsána pro širokou kategorii výrobků – v projednávané věci pro pozemní vozidla, zejména automobily a jejich součásti – která je však fakticky užívána pouze pro specifický segment trhu – v projednávané věci pro drahé luxusní sportovní vozy a jejich součásti –, zohlednit celý trh pro zapsanou kategorii výrobků nebo lze zohlednit specifický segment trhu? Za předpokladu, že postačuje užívání pro tento specifický segment trhu, musí být ochranná známka zachována, pokud jde o tento segment trhu v rámci řízení o zrušení?
- 2) Představuje prodej použitých výrobků majitelem ochranné známky, které již majitel ochranné známky uvedl na trh v Evropském hospodářském prostoru, užívání ochranné známky ve smyslu čl. 12 odst. 1 směrnice 2008/95?
- 3) Jedná se u ochranné známky, která je zapsána nejen pro výrobek, nýbrž také pro součásti tohoto výrobku, o užívání způsobilé zajistit zachování práv souvisejících s ochrannou známkou, jestliže výrobek označený ochrannou známkou již není uváděn na trh na rozdíl od příslušenství a náhradních dílů týkajících se tohoto výrobku, které jsou uváděny na trh pod ochrannou známkou?
- 4) Je nutno za účelem určení, zda je ochranná známka skutečně užívána, zohlednit rovněž skutečnost, že majitel ochranné známky poskytuje určité služby pro výrobky uvedené na trh dříve, avšak ochrannou známkou neužívá?
- 5) Je za účelem určení užívání ochranné známky v dotčeném členském státu (v projednávaném případě Německu) ve smyslu čl. 12 odst. 1 směrnice 2008/95 nutno v souladu s článkem 5 úmluvy [z roku 1892] zohlednit také užívání ochranné známky ve Švýcarsku?
- 6) Je slučitelné se směrnicí 2008/95, je-li majiteli ochranné známky, jejíž zrušení je navrhováno, uloženo rozsáhlé důkazní břemeno ohledně užívání ochranné známky, avšak riziko neprokázání nese navrhovatel v rámci návrhu na zrušení?“

K předběžným otázkám

K první a třetí otázce

30 Podstatou první a třetí otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 12 odst. 1 a článek 13 směrnice 2008/95 musí být vykládány v tom smyslu, že je třeba mít za to, že ochranná známka zapsaná pro kategorii takových výrobků a náhradních dílů, které je tvoří, jako jsou automobily a jejich součásti, je „skutečně užívána“ ve smyslu uvedeného čl. 12 odst. 1 pro všechny výrobky náležející do této kategorie a náhradní díly, které je tvoří, byla-li takto užívána pouze pro některé z těchto výrobků, jako jsou drahé luxusní sportovní vozy, nebo pouze pro náhradní díly nebo příslušenství některých uvedených výrobků.

- 31 Zprv je třeba připomenout, že podle čl. 12 odst. 1 směrnice 2008/95 majitel ochranné známky může být zbaven svých práv, jestliže bez řádného důvodu po nepřetržitou dobu pěti let ochrannou známku skutečně neužíval v dotčeném členském státě pro výrobky či služby, pro které byla zapsána.
- 32 Soudní dvůr rozhodl, že čl. 12 odst. 1 směrnice 2008/95 musí být vykládán v tom smyslu, že ochranná známka je „skutečně užívána“, pokud je užívána v souladu se svou základní funkcí, kterou je zaručit totožnost původu výrobků nebo služeb, pro které byla zapsána, aby vytvořila nebo zachovala odbyt pro tyto výrobky nebo služby, s vyloučením symbolického užití, které slouží pouze k zachování práv plynoucích z ochranné známky (rozsudek ze dne 11. března 2003, Ansul, C-40/01, EU:C:2003:145, bod 43).
- 33 Posouzení, zda je ochranná známka užívána skutečně, je třeba provést na základě souhrnu skutečností a okolností, které jsou způsobilé prokázat její skutečné obchodní využívání, zvláště užívání, které je v dotčeném hospodářském odvětví považováno za odůvodněné za účelem udržení nebo získání podílů na trhu pro výrobky nebo služby chráněné ochrannou známkou, povahy těchto výrobků nebo služeb, znaků trhu, rozsahu a četnosti užívání ochranné známky (rozsudek ze dne 11. března 2003, Ansul, C-40/01, EU:C:2003:145, bod 43).
- 34 Okolnost, že se užívání ochranné známky týká nikoli výrobků, které jsou na trhu nabízeny nově, ale výrobků, které jsou již na trh uváděny, nemůže způsobit, že toto užívání nebude skutečné, pokud je tato ochranná známka fakticky užívána svým majitelem pro náhradní díly, které jsou součástí složení nebo struktury těchto výrobků nebo pro výrobky nebo služby, které se přímo vztahují k výrobkům již uvedeným na trh a jejichž cílem je uspokojit potřeby zákazníků posledně uvedených výrobků (rozsudek ze dne 11. března 2003, Ansul, C-40/01, EU:C:2003:145, bod 43).
- 35 Z této judikatury vyplývá, že užívání zapsané ochranné známky jejím majitelem pro náhradní díly, které jsou nedílnou součástí výrobků, na které se vztahuje tato ochranná známka, může představovat „skutečné užívání“ ve smyslu čl. 12 odst. 1 směrnice 2008/95, a to nejen pro samotné náhradní díly, ale rovněž pro výrobky, na které se uvedená ochranná známka vztahuje. V tomto ohledu je bezvýznamné, že se zápis uvedené ochranné známky vztahuje nejen na výrobky jako celek, ale rovněž na jejich náhradní díly.
- 36 Z druhého z článku 13 směrnice 2008/95 vyplývá, že existuje-li takový důvod zrušení, jako je důvod uvedený v čl. 12 odst. 1 této směrnice, jen pro část výrobků nebo služeb, pro něž byla tato ochranná známka zapsána nebo přihlášena, týká se zrušení ochranné známky pouze těchto výrobků nebo služeb.
- 37 Pokud jde o pojem „část výrobků nebo služeb“ uvedený v článku 13 směrnice 2008/95, je třeba uvést, že spotřebitel, který si přeje získat výrobek nebo službu náležející do kategorie výrobků nebo služeb, která byla vymezena zvláště přesným a ohraničeným způsobem, avšak uvnitř této kategorie není možné provést podstatná dělení, si ochrannou známku zapsanou pro tuto kategorii výrobků nebo služeb spojí se všemi výrobky nebo službami náležejícími do této kategorie, takže tato ochranná známka bude plnit základní funkci zajištění původu pro tyto výrobky nebo služby. Za těchto okolností stačí od majitele takové ochranné známky požadovat, aby předložil důkaz o skutečném užívání jeho ochranné známky pro část výrobků nebo služeb náležejících do této stejnorodé kategorie (obdobně viz rozsudek ze dne 16. července 2020, ACTC v. EUIPO, C-714/18 P, EU:C:2020:573, bod 42).
- 38 Pokud jde naproti tomu o výrobky nebo služby shromážděné v rámci široké kategorie, která může být rozdělena na několik autonomních podkategorií, je nezbytné od majitele ochranné známky zapsané pro tuto kategorii výrobků nebo služeb vyžadovat, aby poskytl důkaz o skutečném užívání jeho ochranné známky pro každou z těchto autonomních podkategorií, přičemž v případě, že takový důkaz neposkytne, bude moci být zbaven svých práv k ochranné známce pro autonomní podkategorie, pro něž takový důkaz nepředložil (obdobně viz rozsudek ze dne 16. července 2020, ACTC v. EUIPO, C-714/18 P, EU:C:2020:573, bod 43).

- 39 Pokud totiž majitel ochranné známky svou ochrannou známku zapsal pro širokou škálu výrobků nebo služeb, které by mohl případně uvádět na trh, ale neučinil tak po nepřetržitou dobu pěti let, jeho zájem na tom, aby požíval ochrany své ochranné známky pro tyto výrobky nebo služby, nemůže převážit nad zájmem konkurentů užívat totožné nebo podobné označení pro uvedené výrobky nebo služby, případně požádat o zápis tohoto označení jakožto ochranné známky (obdobně viz rozsudek ze dne 16. července 2020, ACTC v. EUIPO, C-714/18 P, EU:C:2020:573, bod 43).
- 40 Pokud jde o relevantní kritérium nebo kritéria, která je třeba použít pro účely identifikace soudržné podkategorie výrobků nebo služeb, která by mohla být pojímána autonomním způsobem, kritérium určení a účelu dotčených výrobků nebo služeb představuje základní kritérium pro účely vymezení autonomní podkategorie výrobků (obdobně viz rozsudek ze dne 16. července 2020, ACTC v. EUIPO, C-714/18 P, EU:C:2020:573, bod 44).
- 41 Je tedy nutno posoudit konkrétně, hlavně s ohledem na výrobky nebo služby, pro které majitel ochranné známky předložil důkaz o užívání své ochranné známky, zda tyto výrobky nebo služby představují autonomní podkategorii ve vztahu k výrobkům nebo službám náležejícím do dotčené třídy výrobků nebo služeb, tak aby výrobky nebo služby, pro něž bylo skutečné užívání ochranné známky prokázáno, byly spojeny s kategorií výrobků nebo služeb, na které se vztahuje zápis této ochranné známky (rozsudek ze dne 16. července 2020, ACTC v. EUIPO, C-714/18 P, EU:C:2020:573, bod 46).
- 42 Z úvah uvedených v bodech 37 až 41 tohoto rozsudku vyplývá, že pojem „specifický segment trhu“, který uvádí předkládající soud, není jako takový relevantní pro posouzení toho, zda výrobky nebo služby, pro které majitel ochranné známky tuto ochrannou známku užíval, náležejí do autonomní podkategorie výrobků nebo služeb, pro které byla tato ochranná známka zapsána.
- 43 Jak totiž vyplývá z bodu 37 tohoto rozsudku, v tomto ohledu je důležité pouze to, zda si spotřebitel, který si přeje získat výrobek nebo službu náležející do kategorie výrobků nebo služeb, na které se vztahuje dotčená ochranná známka, tuto ochrannou známku spojí se všemi výrobky nebo službami náležejícími do této kategorie.
- 44 Takovou situaci přitom nelze vyloučit pouze z důvodu, že na základě hospodářské analýzy různé výrobky nebo služby zahrnuté do uvedené kategorie spadají pod různé trhy, nebo pod různé segmenty trhu. Tak je tomu tím spíše, že existuje oprávněný zájem majitele ochranné známky na rozšíření jeho škály výrobků nebo služeb, pro které je jeho ochranná známka zapsána (obdobně viz rozsudek ze dne 16. července 2020, ACTC v. EUIPO, C-714/18 P, EU:C:2020:573, bod 51).
- 45 V projednávaném případě vzhledem k tomu, že předkládající soud uvádí, že majitelka ochranných známek, o které se jedná ve věcech v původních řízeních, tyto ochranné známky užívala pro náhradní díly a příslušenství „velmi drahých luxusních sportovních vozů“, je třeba zaprvé uvést, že z úvah uvedených v bodech 40 a 42 až 44 tohoto rozsudku vyplývá, že pouhá skutečnost, že výrobky, pro které byla ochranná známka užívána, jsou prodávány za zvláště vysokou cenu, a mohou tedy spadat pod specifický trh, nestačí k tomu, aby se mělo za to, že představují autonomní podkategorii třídy výrobků, pro kterou byla tato ochranná známka zapsána.
- 46 Zadruhé je pravda, že vozy kvalifikované jako „sportovní“ jsou vozy s vysokým výkonem, které tudíž mohou být užívány v automobilovém sportu. Jedná se však o jeden z možných účelů takových vozů, které mohou být používány stejně tak jako každé jiné vozidlo rovněž k silniční přepravě osob a jejich osobních věcí.
- 47 Pokud výrobky, kterých se týká ochranná známka, mají, jak k tomu často dochází, několik určení a účelů, nelze přitom určit existenci odlišné podkategorie výrobků s tím, že se izolovaně přihledne ke každému z určení, které tyto výrobky mohou mít, jelikož by takový přístup neumožnil identifikovat

soudržným způsobem autonomní podkategorie a měl by za následek přílišné omezení práv majitele ochranné známky (obdobně viz rozsudek ze dne 16. července 2020, ACTC v. EUIPO, C-714/18 P, EU:C:2020:573, bod 51).

- 48 Z toho vyplývá, že pouhá skutečnost, že vozy, pro které byla ochranná známky užívána, jsou kvalifikovány jako „sportovní“, nestačí k tomu, aby se mělo za to, že náležejí do autonomní podkategorie vozidel.
- 49 Konečně zatřetí by pojem „luxus“, na který odkazuje výraz „luxusní“, který použil předkládající soud, mohl být relevantní pro několik typů vozidel, takže ani to, že jsou vozy, pro které byla ochranná známka používána, kvalifikovány jako „luxusní vozy“, nestačí k tomu, aby se mělo za to, že představují autonomní podkategorii vozidel.
- 50 S výhradou ověření předkládajícího soudu se tedy jeví, že skutečnost, že společnost, která je majitelkou ochranných známek, o které se jedná ve věcech v původních řízeních, tyto ochranné známky používala pro náhradní díly a příslušenství „velmi drahých luxusních sportovních vozů“, nestačí k tomu, aby se dospělo k závěru, že tyto ochranné známky užívala ve smyslu článku 13 směrnice 2008/95 jen pro část výrobků, kterých se tyto ochranné známky týkají.
- 51 Třebaže okolnost, že ochranná známka byla užívána pro výrobky kvalifikované jako „velmi drahé“, nemůže stačit k tomu, aby se mělo za to, že tyto výrobky představují autonomní podkategorii výrobků, pro které byla tato ochranná známka zapsána, nic to nemění na tom, že je relevantní pro posouzení toho, zda byla tato ochranná známka „skutečně užívána“ ve smyslu čl. 12 odst. 1 směrnice 2008/95.
- 52 Tato okolnost totiž může prokázat, že i přes relativně nízký počet kusů výrobků prodaných pod dotyčnou ochrannou známkou nebylo užívání této ochranné známky čistě symbolické, ale představuje užívání uvedené ochranné známky v souladu s její základní funkcí, což je užívání, které podle judikatury citované v bodě 32 tohoto rozsudku musí být kvalifikováno jako „skutečné užívání“ ve smyslu čl. 12 odst. 1 směrnice 2008/95.
- 53 S ohledem na všechny předcházející úvahy je třeba na první a třetí otázku odpovědět tak, že čl. 12 odst. 1 a článek 13 směrnice 2008/95 musí být vykládány v tom smyslu, že je třeba mít za to, že ochranná známka zapsaná pro kategorii výrobků a náhradních dílů, které je tvoří, je „skutečně užívána“ ve smyslu uvedeného čl. 12 odst. 1 pro všechny výrobky náležející do této kategorie a náhradní díly, které je tvoří, byla-li takto užívána pouze pro některé z těchto výrobků, jako jsou drahé luxusní sportovní vozy, nebo pouze pro náhradní díly nebo příslušenství některých uvedených výrobků, ledaže by z relevantních skutkových okolností a důkazů vyplývalo, že spotřebitel, který si přeje získat tyto výrobky, bude tyto výrobky vnímat tak, že tvoří autonomní podkategorii kategorie výrobků, pro kterou byla dotyčná ochranná známka zapsána.

Ke druhé otázce

- 54 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 12 odst. 1 směrnice 2008/95 musí být vykládán v tom smyslu, že ochranná známka může být skutečně užívána svým majitelem, když tento majitel opětovně prodá použité výrobky, které byly pod touto ochrannou známkou uvedeny na trh.
- 55 Je třeba uvést, že je zajisté pravda, že opětovný prodej jako takový použitého výrobku označeného ochrannou známkou neznamená, že je tato ochranná známka „užívána“ ve smyslu judikatury citované v bodě 32 tohoto rozsudku. Uvedená ochranná známka byla totiž užívána, když ji její majitel umístil na nový výrobek, když byl tento výrobek poprvé uveden na trh.

- 56 Avšak pokud majitel dotyčné ochranné známky tuto ochrannou známku fakticky užívá v souladu s její základní funkcí, kterou je zaručit totožnost původu výrobků, pro které byla zapsána, a to při opětovném prodeji použitých výrobků, takové užívání může představovat „skutečné užívání“ uvedené ochranné známky ve smyslu čl. 12 odst. 1 směrnice 2008/95.
- 57 Článek 7 odst. 1 směrnice 2008/95, týkající se vyčerpání práv z ochranné známky, tento výklad potvrzuje.
- 58 Z tohoto ustanovení totiž vyplývá, že ochranná známka neopravňuje majitele, aby zakázal její užívání pro výrobky, které byly pod touto ochrannou známkou uvedeny majitelem nebo s jeho souhlasem na trh v Unii.
- 59 Z toho plyne, že ochranná známka může být užívána pro výrobky, které již byly pod touto ochrannou známkou uvedeny na trh. Skutečnost, že majitel ochranné známky nemůže zakázat třetím osobám, aby užívaly jeho ochrannou známku pro výrobky, které již byly pod touto ochrannou známkou uvedeny na trh, neznamená, že by sám nemohl tuto ochrannou známku užívat pro takové výrobky.
- 60 Na druhou otázku je tudíž třeba odpovědět tak, že čl. 12 odst. 1 směrnice 2008/95 musí být vykládán v tom smyslu, že ochranná známka může být skutečně užívána svým majitelem, když tento majitel opětovně prodá použité výrobky, které byly pod touto ochrannou známkou uvedeny na trh.

Ke čtvrté otázce

- 61 Podstatou čtvrté otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 12 odst. 1 směrnice 2008/95 musí být vykládán v tom smyslu, že ochranná známka je skutečně užívána svým majitelem, jestliže tento majitel poskytuje určité služby pro výrobky, které byly pod touto ochrannou známkou na trh uvedeny dříve, avšak při poskytování těchto služeb uvedenou ochrannou známkou neužívá.
- 62 Jak vyplývá z judikatury Soudního dvora citované v bodě 34 tohoto rozsudku, faktické užívání ochranné známky zapsané pro určité výrobky jejím majitelem pro služby, které se přímo vztahují k výrobkům již uvedeným na trh a jejichž cílem je uspokojit potřeby zákazníků těchto výrobků, může představovat „skutečné užívání“ této ochranné známky ve smyslu čl. 12 odst. 1 směrnice 2008/95.
- 63 Z téže judikatury však vyplývá, že takové užívání předpokládá faktické užívání dotyčné ochranné známky při poskytování dotčených služeb. V případě neužívání této ochranné známky se totiž evidentně nemůže jednat o „skutečné užívání“ této ochranné známky ve smyslu čl. 12 odst. 1 směrnice 2008/95.
- 64 Na čtvrtou otázku je tedy třeba odpovědět tak, že čl. 12 odst. 1 směrnice 2008/95 musí být vykládán v tom smyslu, že ochranná známka je skutečně užívána svým majitelem, jestliže tento majitel poskytuje určité služby pro výrobky, které byly pod touto ochrannou známkou na trh uvedeny dříve, za podmínky, že tyto služby jsou poskytovány pod uvedenou ochrannou známkou.

K páté otázce

- 65 Podstatou páté otázky předkládajícího soudu je, zda článek 351 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že umožňuje soudu členského státu, aby použil takovou úmluvu uzavřenou před 1. lednem 1958, nebo pro státy, které přistoupily k Unii, přede dnem jejich přistoupení, jako je úmluva z roku 1892, která stanoví, že je užívání ochranné známky zapsané v tomto členském státě na území třetího státu, který je smluvní stranou této úmluvy, třeba zohlednit pro určení, zda tato ochranná známka byla „skutečně užívána“ ve smyslu čl. 12 odst. 1 směrnice 2008/95.

- 66 Je třeba uvést, že vzhledem k tomu, že čl. 12 odst. 1 směrnice 2008/95 odkazuje na skutečné užívání ochranné známky „v [dotčeném] členském státě“, vylučuje zohlednění užívání v takovém třetím státě, jako je Švýcarská konfederace.
- 67 Vzhledem k tomu, že úmluva z roku 1892 byla uzavřena před 1. lednem 1958, se však použije článek 351 SFEU. V souladu s druhým pododstavcem tohoto ustanovení mají členské státy povinnost použít všechny vhodné prostředky k odstranění neslučitelností existujících mezi úmluvou uzavřenou před přistoupením členského státu a Smlouvou o FEU.
- 68 Z toho vyplývá, že předkládající soud je povinen ověřit, zda lze případnou neslučitelnost mezi unijním právem a úmluvou z roku 1892 vyloučit výkladem této úmluvy, který bude v co největším možném rozsahu v souladu s unijním právem, a to při dodržení mezinárodního práva (obdobně viz rozsudek ze dne 18. listopadu 2003, Budějovický Budvar, C-216/01, EU:C:2003:618, bod 169).
- 69 Pokud by nebylo možné provést výklad úmluvy z roku 1892, který by byl v souladu s unijním právem, musela by Spolková republika Německo přijmout nezbytná opatření za účelem odstranění neslučitelnosti mezi touto úmluvou a unijním právem, případně tím, že tuto úmluvu vypoví. Do doby, než dojde k takovému odstranění, však čl. 351 první pododstavec SFEU Spolkové republiky Německo dovoluje, aby i nadále tuto úmluvu používala (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. listopadu 2003, Budějovický Budvar, C-216/01, EU:C:2003:618, body 170 až 172).
- 70 Je zajisté pravda, jak poznamenal předkládající soud, že použití úmluvy z roku 1892 Spolkovou republikou Německo může vyvolat obtíže v rozsahu, v němž ochranná známka zapsaná v Německu, třebaže může být i nadále zapsána v rejstříku pouze na základě svého skutečného užívání na území Švýcarské konfederace, nemůže být uplatněna za účelem podání námitek proti zápisu ochranné známky Unie, neboť v případě žádosti o předložení důkazu o skutečném užívání této ochranné známky předložené v rámci námitkového řízení nebude majitel uvedené ochranné známky s to takový důkaz předložit pro samotné území Unie.
- 71 Tyto obtíže jsou však nevyhnutelným důsledkem neslučitelnosti úmluvy z roku 1892 s unijním právem a mohou zaniknout až odstraněním této neslučitelnosti, které je Spolková republika Německo povinna provést v souladu s čl. 351 druhým pododstavcem SFEU.
- 72 S ohledem na všechny předcházející úvahy je třeba na pátou otázku odpovědět tak, že čl. 351 první pododstavec SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že umožňuje soudu členského státu, aby použil takovou úmluvu uzavřenou mezi členským státem Unie a třetím státem před 1. lednem 1958, nebo pro státy, které přistoupily k Unii, přede dnem jejich přistoupení, jako je úmluva z roku 1892, která stanoví, že je užívání ochranné známky zapsané v tomto členském státě na území tohoto třetího státu třeba zohlednit pro určení, zda tato ochranná známka byla „skutečně užívána“ ve smyslu čl. 12 odst. 1 směrnice 2008/95, do doby, než některý z prostředků uvedených v druhém pododstavci čl. 351 SFEU umožní odstranit případné neslučitelnosti mezi Smlouvou o FEU a touto úmluvou.

K šesté otázce

- 73 Podstatou šesté otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 12 odst. 1 směrnice 2008/95 musí být vykládán v tom smyslu, že důkazní břemeno ohledně skutečnosti, že ochranná známka byla „skutečně užívána“ ve smyslu tohoto ustanovení, nese majitel této ochranné známky.
- 74 Předkládající soud v tomto ohledu upřesňuje, že v souladu s obecnými zásadami občanskoprávního řízení použitelnými v Německu přísluší v případě návrhu na zrušení ochranné známky z důvodu neužívání důkazní břemeno ohledně neužívání dotčené ochranné známky navrhovateli, přičemž majitel této ochranné známky je povinen pouze úplně a podrobně popsat způsob, jakým ji užíval, avšak nepředloží o tom důkaz.

- 75 Je třeba uvést, že je zajisté pravda, že bod 6 odůvodnění směrnice 2008/95 uvádí zejména, že členské státy by si měly podržet úplnou volnost v úpravě procesních ustanovení o zrušení ochranných známek získaných zápisem.
- 76 Nelze z toho však dovodit, že otázka důkazního břemene o skutečném užívání ve smyslu čl. 12 odst. 1 směrnice 2008/95 v rámci řízení týkajícího se zrušení ochranné známky z důvodu neužívání představuje takové procesní ustanovení spadající do pravomoci členských států (obdobně viz rozsudek ze dne 19. června 2014, Oberbank a další, C-217/13 a C-218/13, EU:C:2014:2012, bod 66).
- 77 Kdyby totiž otázka důkazního břemene o skutečném užívání ochranné známky v rámci řízení o zrušení z důvodu neužívání týkajícího se této ochranné známky spadala do oblasti vnitrostátního práva členských států, mohlo by to pro majitele ochranných známek znamenat proměnlivou ochranu v závislosti na dotyčném právu, takže „prvořadého“ cíle, aby ochranné známky „požívaly podle právních předpisů všech členských států stejné ochrany“, jak uvádí bod 10 odůvodnění směrnice 2008/95, by nebylo dosaženo (obdobně viz rozsudek ze dne 19. června 2014, Oberbank a další, C-217/13 a C-218/13, EU:C:2014:2012, bod 67, jakož i citovaná judikatura).
- 78 Je třeba rovněž připomenout, že v rozsudku ze dne 26. září 2013, Centrotherm Systemtechnik v. OHIM a centrotherm Clean Solutions (C-610/11 P, EU:C:2013:593, bod 61), Soudní dvůr uvedl, pokud jde o zrušení ochranné známky Unie, že zásada, podle níž přísluší majiteli ochranné známky, aby předložil důkaz o skutečném užívání ochranné známky, je ve skutečnosti jen vyjádřením toho, co ukládá logika a základní požadavek efektivnosti řízení.
- 79 Soudní dvůr z toho vyvodil, že přísluší v zásadě majiteli ochranné známky Unie, které se týká návrh na zrušení, aby prokázal skutečné užívání této ochranné známky (rozsudek ze dne 26. září 2013, Centrotherm Systemtechnik v. OHIM a centrotherm Clean Solutions, C-610/11 P, EU:C:2013:593, bod 63).
- 80 Tyto úvahy přitom platí rovněž v případě důkazu o skutečném užívání ve smyslu čl. 12 odst. 1 směrnice 2008/95, pokud jde o ochrannou známku zapsanou v některém členském státě.
- 81 Je totiž nutno konstatovat, že majitel zpochybněné ochranné známky je nejlépe schopen předložit důkazy o konkrétních skutečnostech k doložení tvrzení, podle kterého jeho ochranná známka byla skutečně užívána (obdobně viz rozsudek ze dne 19. června 2014, Oberbank a další, C-217/13 a C-218/13, EU:C:2014:2012, bod 70).
- 82 Na šestou otázku je tedy třeba odpovědět tak, že čl. 12 odst. 1 směrnice 2008/95 musí být vykládán v tom smyslu, že důkazní břemeno ohledně skutečnosti, že ochranná známka byla „skutečně užívána“ ve smyslu tohoto ustanovení, nese majitel této ochranné známky.

K nákladům řízení

- 83 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 12 odst. 1 a článek 13 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES ze dne 22. října 2008, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách, musí být vykládány v tom smyslu, že je třeba mít za to, že ochranná známka zapsaná pro kategorii výrobků a náhradních dílů, které je tvoří, je „skutečně užívána“ ve smyslu**

uvedeného čl. 12 odst. 1 pro všechny výrobky náležející do této kategorie a náhradní díly, které je tvoří, byla-li takto užívána pouze pro některé z těchto výrobků, jako jsou drahé luxusní sportovní vozy, nebo pouze pro náhradní díly nebo příslušenství některých uvedených výrobků, ledaže by z relevantních skutkových okolností a důkazů vyplývalo, že spotřebitel, který si přeje získat tyto výrobky, bude tyto výrobky vnímat tak, že tvoří autonomní podkategorii kategorie výrobků, pro kterou byla dotyčná ochranná známka zapsána.

- 2) Článek 12 odst. 1 směrnice 2008/95 musí být vykládán v tom smyslu, že ochranná známka může být skutečně užívána svým majitelem, když tento majitel opětovně prodá použité výrobky, které byly pod touto ochrannou známkou uvedeny na trh.
- 3) Článek 12 odst. 1 směrnice 2008/95 musí být vykládán v tom smyslu, že ochranná známka je skutečně užívána svým majitelem, jestliže tento majitel poskytuje určité služby pro výrobky, které byly pod touto ochrannou známkou na trh uvedeny dříve, za podmínky, že tyto služby jsou poskytovány pod uvedenou ochrannou známkou.
- 4) Článek 351 první pododstavec SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že umožňuje soudu členského státu, aby použil takovou úmluvu uzavřenou mezi členským státem Evropské unie a třetím státem před 1. lednem 1958, nebo pro státy, které přistoupily k Unii, přede dnem jejich přistoupení, jako je úmluva mezi Švýcarskem a Německem o vzájemné ochraně patentů, průmyslových vzorů, modelů a známek, podepsaná v Berlíně dne 13. dubna 1892, ve znění změn a doplňků, která stanoví, že je užívání ochranné známky zapsané v tomto členském státě na území tohoto třetího státu třeba zohlednit pro určení, zda tato ochranná známka byla „skutečně užívána“ ve smyslu čl. 12 odst. 1 směrnice 2008/95, do doby, než některý z prostředků uvedených v druhém pododstavci čl. 351 SFEU umožní odstranit případné neslučitelnosti mezi Smlouvou o FEU a touto úmluvou.
- 5) Článek 12 odst. 1 směrnice 2008/95 musí být vykládán v tom smyslu, že důkazní břemeno ohledně skutečnosti, že ochranná známka byla „skutečně užívána“ ve smyslu tohoto ustanovení, nese majitel této ochranné známky.

Podpisy.